

[Kjær.]

Enkeltheder, men hvad dets Hovedindhold angaar, da kan det udtrykkes meget kort, nemlig med eet Ord: det giver kun Understøttelse. Jeg skal ikke underkende Nødvendigheden af, at Understøttelser ydes, men naar man ser hen til den Indstilling, der maa være Regeringens, og naar man erindrer de Løfter, man fra den Side har givet, saa maa det forundre, at Regeringens væsentligste Initiativ munder ud i dette. Det var næppe offentlige Arbejder og Understøttelser, man tænkte paa at give, og det var næppe heller saadant, de socialdemokratiske Vælgere tænkte paa at faa, naar det f. Eks. i 1924 hed — jeg beder om Formandens Tilladelse til enkelte korte Citater —:

„Det er Handlings Gry, der kendes efter Evneløsheds Nat, nu skal friske Kræfter raade, stærke Viljer tage fat.“

Eller var det mon en Løsning af den Art, man tænkte sig, naar det i „Social-Demokraten“ for 20. April 1929 hed: „Socialdemokratiet er det eneste Parti, der kan løse Erhvervspørgsmaalet“? Eller var det disse Ting, der skulde fylde den af det afdøde Medlem Hr. Borgbjerg proklamerede „signede Dag“?

Nej, det var vist ikke det, man lovede, og heller ikke det, man ventede. Det, man lovede, og det, andre ventede, var Arbejde, Arbejde inden for Produktionen, produktivt Arbejde, nyttigt Arbejde. Det har man ikke faaet, og Regeringen er ikke i sin Politik, hverken i den, der er gennemført, eller i den, der er skitseret, inde paa Veje, ad hvilke der vil kunne skaffes saadant. Det er denne Omstændighed, der faar mig til at spørge: Er Forholdet det, at Regeringen ingen Mulighed har eller ingen Mulighed ser for en Politik, der kan skaffe de arbejdsløse Beskæftigelse inden for Produktionen? Eller er Forholdet det, at Regeringen har hele Posen fuld af gode Raad, og hvis det sidste er Tilfældet, ja, saa vil jeg gerne spørge: Hvilke er da disse Raad? De Arbejdsløshedstal, jeg nævnte før, berettiger til et saadant Spørgsmaal; de arbejdsløse Medborgere, ja, alle Samfundsborgere har rimeligt Krav paa at faa det besvaret, og jeg vil straks sige, at her nytter det ikke, at man henviser til andre, til, hvad andre maatte ville. Det er Regeringen, der maa udvise Initiativ. Det er den, der har Ansvar. Det er nemlig den, der har Magten, den hele og fulde Magt. I 2¼ Aar har den besiddet denne Magt, og nu er Tiden kommet, da man maa kræve Besked om, hvortil Magten skal

bruges, hvortil man vil bruge Magten i det Spørgsmaal, som Regeringens Tilhængere alle Dage har erklæret for at være det alt overskyggende. Spørgsmaalet har sin Berettigelse baade under Hensyntagen til Situationen i al Almindelighed og til det her foreliggende Lovforslag i Særdeleshed.

Om Enkeltheder i Forslaget skal jeg sige nogle Ord. Jeg begynder da med § 1, der giver Arbejdsløhedskasser, som har stor Ledighed, et noget større Tilskud, end de faar i Øjeblikket. Jeg forstaaer det saadan, at det navnlig er Arbejdsmændenes Arbejdsløhedskasse, der kommer til at nyde godt af dette. Den vil endogsaa faa den fulde Stigning, der kan være Tale om, nemlig 20 pCt. Naturligvis har man motiveret dette med den store Ledighed inden for netop denne Kasse. Men mon der ikke kunde være Grund til for Ministeren og for andre, der gerne ønsker at klare sig Arbejdsløshedens Aarsager, at se paa hele dette Forhold med Arbejdsmændenes Arbejdsløhedskasses store Ledighed. Der er ingen Tvivl om, at Arbejdsløshedens Stigning i den store Arbejdsmandsgruppe, der beskæftiger sig med Jord- og Betonarbejde, maa søge en af sine Aarsager i de ulige Erhvervsforhold, den ulige Erhvervs politik, der er ført, og som saa at sige har drevet Arbejderne fra Landet ind til Byerne. Det er et Forhold, som vi fra Venstres Side atter og atter har fremhævet, og et Forhold, der manifesterer sig ikke alene ved den store Arbejdsløshed i Byerne, men ogsaa ved Mangelen paa Arbejdskraft paa Landet, og det er et Forhold, som det vilde være nyttigt, om Ministeren tog op til Overvejelse, ikke mindst fordi det kun er gennem saadan Overvejelse, man kan naa til en Nedsættelse af Arbejdsløsheden paa det her omhandlede Omraade.

Men, vil man saa sige, nu har vi denne store Arbejdsløshed inden for Arbejdsmændenes Arbejdsløhedskasse, og saa maa der hjælpes. Jeg maa deroverfor sige for det første, at i samme Grad som man forhøjer Tilskudsprocenten — og her forhøjer man den jo i visse Tilfælde til op over 100 pCt. af Medlemmernes Kontingent —, i samme Grad forfusker man det, der har været det bærende i hele denne Lovgivning: Forsikringsprincippet. Men, siger Ministeren saa i sin Forelæggelsestale — i Bemærkningerne for øvrigt ogsaa —, det er nødvendigt. Ja, maaske, men ogsaa kan det. Der er jo ogsaa den Mulighed, at Kasserne selv klarede dette Tilskud med deres Formuer, de Formuer, som Ministeren selv indrømmer er skabt for at kunne imødegaa Kriser, de